

Qvistknäckaren

Redaktionsadress:

Lisa Korall

Strömgatan 24

591 45 Motala

0141-510 69

lisa_korall@spray.se

Medredaktör:

Anders Hedin

andershedin@telia.com

Resultatböransvarig:

Ramon Berger

ramon.berger@spray.se

Nr 6 2004 149 sedan starten

Ramon Berger är numera MAIF:s 29:e hedersmedlem

Innehåll....

Bornholm

resultat

VM

Spår i naturen

Boktips

Utgivningsplan

Manusstopp

Nr 1 Slutet av februari 15 februari

Redax

utan

Hej!

Ännu ett orienteringsår har nått sitt slut (snart).

I slutet av sommaren så bestämde jag att skulle springa Lidingsöloppet (tjejlidingö) eftersom jag kände att jag kom två steg bakåt när jag tog ett steg framåt. Lite löpträning skulle med andra ord sitt bra tänkte jag. Sagt och gjort så anmälde jag mig. Och några veckor senare satt jag med Anna på en proppfull buss till Stockholm. Väl framme så var det bara att leta sig fram till tunnelbanan som går ut till Ropsten. Där ifrån skulle vi åka buss till Lidingsö. Vi (Jag, Anna, Petra, Niklas, Leo och Tor) hade hyrt grupplogi i en skola. Det blev lite trångt men det gjorde inte så mycket. Anna och Niklas sprang 15 km-loppet. Som går på lördagen. Medan jag stod och vänta på Anna vid Lidingsövallen så sprang en gammal världsmästare förbi Jörgen Mårtensson.

På söndagen så var det så min tur att springa. Jag kände mig hyfsad tränad och jag hade en bra taktik trodde jag i alla fall. Förra gången jag sprang hade jag taktiken att springa som en däre upp för första backen för att slippa köbildning. Det var ingen bra idé kom jag på efter att jag fick mjölksyra så det sprutade bara efter halva backen. Årets taktik var att ta lugnt i bör-

jan så jag slapp mjölksyran. Men det gick lite väl lugnt hela startgärdet, upp för första backen gick jag på grund av allt folk.

Tydligen är jag så orutinerad på det här med att springa så jag hade druckit alldeles för mycket vatten, ni kan ju tänka er konsekvensen av det. Att jag var kissnödig konstant i över en timme. Jag kom i mål men jag var besviken på att jag inte hade klarat av att slå min tid från gången innan, och att jag undrade varför jag hade kommit på tanken att springa för, så roligt är det ju inte, att springa utan karta. Men det gick bara några timmar så var jag redan revansch sugen och tänkte tredje gången gillt. Nu vet jag exakt hur det ska gå till. Att jag inte ska dricka så mycket och att jag ska stå längre fram i start ledet. Och vad tror ni, kanske behövs de lite mer träning eller? Och en sak ska jag bara säga att fålehagen är platt som en pannkaka om man jämför med Lidingsö.

God Jul

och

Gott nytt år.

Önskar Lisa Korall

Ordförande har ordet

Den 4/12 arrangerade styrelsen en planeringsdag i Fålehagsstugan. Jag lämnade lite information om O-ringens femdagars som vi skall vara med och arrangera 2007.

För Dig som inte var med under dagen så kan jag säga att: Mjölby kommer att erbjuda korta avstånd. Ingen bussning utan det blir faktiskt gångavstånd till alla etapper, som längst ca 2,5 km.

Det skall byggas två TC, ett vid Kungshögaskolan och ett TC strax söder om vattentornet i Mjölby. Cermoniplats blir centralt i Mjölby vid Svartån.

Jag är sedan ett och ett halvt år engagerad i styrelsen för detta jättearrangemang och O-ringestyrelsen beräknar att det kommer att krävas ca 14.000 dagsverken.

Vi är nu i full färd med att

"rekrytera" huvudfunktionärer.

Här tror jag att vi måste engagera oss i MAIF. Vi kan inte bara begära att andra klubbars medlemmar skall ta ansvar utan vi måste också "bjuda till". Är Du intresserad så hör av dig till mig så får Du mer information.

Året som gått har varit fantastiskt. Vi har haft en tillströmning av ungdomar till klubben vilket gjort att det har varit uppemot 30 ungdomar på träningarna. De lite äldre ungdomarna har i år kommit på 5:e plats i länets O-liga, och när det gäller ökning från förra årets nivå till årets har ökningen i antalet poäng varit 64%. Den enda klubb som slagit detta är Björkfors, men deras ökning i % är från en mycket blygsam nivå. Bra jobbat gänget !!!

I slutet av november var jag och Carina och hämtade de sista grejerna från Björkastugan. Det kändes vemodigt att låsa dörren, måhända för sista gången. Man liksom hörde ropen och skratten och diskussionerna om det perfekta vägvalet i och runt stugan. Jag tror att vi alla på något sätt kommer att sakna stugan, även om vi inte varit där särskilt många gånger på senare år.

Nu ser jag fram emot skinkpromenad i Fålehagen istället och senare nyårslöp. Jag tror att kommande år blir ett bra år för MAIF-OL

Träna mycke' och väl
God Jul önskar Eder ordförande.

Några sätt att ta kontroller

Man kan fundera över vilket som är det bästa sättet att ta en kontroll. Några människor, både orienterare och icke-dito har kommit på metoden att helt enkelt stjåla skärmen. Orienterare som gör detta diskvalificeras lämpligen för resten av livet. Ickeorienterande skärm- (eller stämplingsenhets-) tjuvar kallas huliganer. De dyker upp som elaka typer när orienterarna närmar sig stadsbebyggelse. Ute i skogen törs de nästan aldrig vara. Hur som helst är detta ett prov på att folk missförstår ut-

trycket "att ta en kontroll" komplett.

Vi orienterare menar "ett bra sätt att över huvud taget hitta kontrollmarkören".

I gamla tider, när jag lärde mig att orientera fanns berättelser om hur man bäst gjorde på natten. Man sprang in mot lampan (för detta var så nära antiken, att man använde fotogenlampor att märka ut med) i motvind. Var man lite vilse, kände man fotogenlukten. Lätt som en plätt. I dagens läge finns

inte den möjligheten. Man kan tycka, att en viktig del av vår idrott därmed har försvunnit - den är inte en sport för alla sinnen. Jag tror att det blir svårt att införa fotogen igen. Tyvärr. Så tätt som kontrollerna ligger numera, skulle hela skogen fyllas av stank, hur vinden än blåste.

Harald Danell, den gamle Maiforienteraren, lär - någon gång - ha använt sin spårsniffande hund.

fortsättning följer på sidan 12

Bornholm 2004

När vi kommit in i oktober så känns hösten påtaglig, det fryser ibland på nätterna, bladverket gulnar eller rodnar, det blir väldigt vackert, om än lite mörkt. Tävlingssäsongen känns på något sätt vara över, det finns några tävlingar men det glesnar i programmet.

Då är det trevligt att ha något att se fram emot. För oss så innebär resan till Bornholm inte enbart en tävlingsresa i första hand utan en semestertripp med orientering som ett viktigt inslag. Vi ser verkligen fram emot att bo på pensionat, äta och dricka gott och vara tillsammans.

Eftersom båda sönerna nu inte är hemma speciellt ofta så blir det här också ett tillfälle att träffa dem.

Vi gav oss av redan på torsdagskvällen, både Christina och jag tog semester på fredagen.

Det var så att Johan hade bestämt sig att flytta precis samma helg som resan. Det kan man kalla god planering av den unge mannen. Nu kom både moder och fader och dessutom brodern till bärhjälp. Det gäller att planera väl. Det innebar att, vi under fredagen ägnade oss åt att flytta en del av hans grejor, till en kompis lägenhet, vars innehavare turligt nog var borta över helgen.

När man flyttar, åtminstone hos detta bolag, är det så vist att dels måste man vara ute före

12.00 flytt dagen, och dels får man inte flytta in förrän efter 12.00. Man måste alltså ha allt rullande på vägen just vid 12.00, nu förstår ni den turliga möjligheten att tillfälligt lagra möbler. Så, fredagen ägnades åt att bära, packa och påbörja städning av den lilla lägenheten. (Ett rum med kokvrå och en liten toa) Trots allt finns det mycket grejor! Tur att det inte var en villa.

Ikväll slank nog ett och annat glas vin ner, det är ju semester och tävlingen i morgon långt borta.

Vi fixade lite lunch innan vi sedan for söderut till Ystad och färjan. Kikade lite oroligt mot havet, jag blir lätt sjösjuk liksom min yngste son. Christina och Daniel har plåtmage och kan äta smörgåsbord i svår storm. Det var lite vågor och jag kände mig lite påverkad (kanske mest psykiskt), men allt förlöpte bra. Det är mörkt när vi kommer fram men vi börjar hitta och anländer till vårt pensionat i Aakirkeby, fick våra rum tilldelade och träffar det gäng som åkte dagen innan och som nu hungrigt väntar.

Bjarne ordnar fram en välsmakande middag. Han har många råvaror från ön, också mycket biodynamiskt och lokalt odlat. Vi får griskött från av allt av döma lyckliga grisar, för det smakade bra, riktigt bra. Till det

serverades allehanda tillbehör som var goda, åtminstone de flesta. Till det drack vi en pilsner från ett mindre bryggeri någonstans i Danmark.

Vi drog oss ut i sällskapsrummet där det finns TV, en del ägnar sig åt det, andra umgås och pratar. Lite kaffe hällde vi i oss vanan trogen.

Sen i säng, trötta, i svalt rum med kalla lakan, jag hann inte långt i boken utan slappar snart nog skönt.

Dagen därpå är första start 12,00 så vi tar sen frukost, äter lugnt och sakta och njuter av frukost. Inte alls som en vardagsmorgon, det här är semester. Det regnar lite när vi sedan åker till tävlingsplatsen för etapp 1. Vi har verkligen rätt logiplats, vi har 10-15 minuter till TC båda dagarna, tala om god planering.

Det är inte bara uppfifrån det kommer vatten. TC är blött, mycket blött, åtminstone där vindskydden ska vara. Det plaskar rejält när man går och stövlar hade varit bra, de är dock kvar i Motala.

Etappen idag är platt, mycket löpning på stigar, och det gäller att räkna rätt. Det påminner förresten om bilorientering som jag debuterade med på 1960-talet. Fast då slapp jag springa, instruerade bara föraren vart han skulle köra. Ibland gick det fort med mycket svängar och krön och då spydde jag. Ibland hann jag öppna dörren helt

men ibland fanns det rester kvar på dörrsidan eller tröskeln. Jag har förresten läst att vi som blir åksjuka har bra balanssinne och därför är vi också bra dansörer. Det har jag tagit till mig!

Efter avslutad löpning, när även sönerna anlänt så far vi till pensionatet och duschar, på dessa tävlingar har man inte sådana bekvämligheter. Bra att det är nära.

Eftersom vi befinner oss i Danmark så åker vi, efter en sopp-lunch, en sväng till Rönne för att handla lite danskt billigt. Sen blir det lite kaffe, lite läsning och en stunds sömn, det var gött.

På kvällen får vi middag igen hos Bjarne. Idag serverar han torsk från Östersjön vilket inte alla helt gillade. Men, de åt trots allt, de var hungriga och det smakade mycket bra tillsammans med olika tillbehör igen. Han är påhittig, Bjarne! Ikväll slank nog ett och annat glas vin ner, det är ju semester och tävlingen i morgon långt borta. Vi avslutar i sällskapsrummet med lite fika, studerar vägval, en del ser svensk TV?? Och vi har det bra.

Tyvärr måste man ju ställa om klockan mitt i natten så det blir lite hackigt med sömnen. Har man sen druckit en del och måste upp, så är toaletten på nedre planet och vi sover på övre, så det är bara att ge sig i väg nerför den smala trappen. Den är så smal så man knappt kan gå i den med ryggsäcken på. Tur man inte är överviktig, då fastnade man nog där. Kan-ske därför alltid vi får rummen

därupe. Jag tror han kollar av när man kommer om man kan passera.

Frukost, idag tidigt, redan vid 7-tiden. Första start är ju redan 09.00. Vi åker till TC, får gå en bit men idag regnar det inte, vi är uppe på en kulle och det är relativt torrt. Etappen är mycket kuperad, efter danska mått mätt, och med en hel del branter och sänkor som kontroller. Skojigare orientering än igår, men jag tappar en placering ändå trots att jag försöker intala mig själv att jag är mer orienterare än löpare. Hmm, konstigt.

När Johan och Daniel kommit i mål så åker vi rätt snabbt till dusch och fika hos Bjarne. De andra väntar på priser, en del måste utmärka sig jämt.

Båten, som är en katamaran avgår 15.00 och vi är i god tid. Till och med Svenssons kommer med trots fadäs med biljettköp på Internet och missad betalning. Vi far direkt till Lund, till Johan. Vi fortsätter packa och dona lite, äter gott. Jag och Christina bor på hotell, det är inte helt enkelt sova hos Johan i den lilla lägenheten. På måndagsmorgonen stiger vi upp tidigt, frukost och sedan hämtar vi kärran på Statoil, en stor täckt sak. Vi åker till lägenheten och bär och bär och bär. Stina (som jag kallar hustrun i kortform) städar skåp och lådor och putsar. Med ett kort avbrott för fika så är vi klara till ca 11.00. Mycket bra, handlar middagsmat och åker till nya placet som ligger kanske 500 m från det förra. Lite mer åt nordost, nära E22, ni som känner till Lund. Det är helt nybyggt, lika litet

som förut men bättre planerat, bättre kök och badrum.

Johan får nyckeln rätt snart och nu bär vi igen. Och nu ska vi upp med bohaget en trappa också. Men vi kan låna en kär-ra och dra grejorna fram till trappan, så det går rätt bra faktiskt. Vi hinner äta en god middag innan jag skjutsar Daniel till Sturup, nu är hans hjälppass slut. Jag tror han sov både på flyget till Arlanda, och på nästa, det till Östersund.

Vi sliter vidare med att få upp gardiner, persienner som vi handlade på vägen ner och annat som ska på plats. När klockan närmar sig 2000 så tar vi en pizza och sedan far vi hemåt. Det är lite segt, får slå mig själv ibland, stanna och fika, lyssna på radio och äta godis. Man är nog ingen Fittipaldi i de lägena. Vi kommer hem till slut i alla fall. Den kombinerade semester- och flytttrippen är tillända.

Nu återstår att jobba, men också att försöka träna regelbundet hela vintern. Då blir det ännu bättre nästa år. För då bär det nog av igen, iväg till Bjarne och hans ekologiska grisar och grönsaker.

Vi ses i spåret eller bastun!
Leif H

PS 1 Resultaten får ni läsa om i Resultatbörsen DS 1
PS 2 Fittipaldi var en F1-förare från svunnen tid. DS 2

Ditt&datt

Vi var ju en del MAIF:are som tog oss till VM. Det skulle naturligtvis ha blivit berättat i förra numret, men bättre sent än aldrig. Det kanske har framgått, att ärans och hjältarnas land tog hem en del medaljer. Om detta behöver inte skrivas. Bara några bilder ur hedinsk horisont (Reto, Erik, Daniel och Kalle&Mona har säkert andra minnen): jag bestämde mig rätt tidigt för att åka, fast inte vilka dagar - och ingen fanns som ville följa med (man skyllde på skolan och jobb och allt möjligt annat osannolikt) - så rätt vad det var blev det till att besluta snabbt. Det blev sprint- och långfinaldagarna.

Jag drog åt Västerås, satte upp tältet i regnet och kylan, åkte till sprintfinalen på Rocklunda, betalade 50 spänn för parkering och 60 i inträde. Premiär för min del att betala för att titta. Egentligen kanske det inte var så spännande. Man såg starten, varvningen och spurten. Men 12 minuters löpning kändes lång, när man var åskådare. Niclas Jonasson hade snabbast starten, i alla fall. Jag skulle inte hängt med honom 20 meter. Bara dom 20 sekunderna man såg honom på startgärdet var värt de sextio kronorna. Sen fick man se Näsmans stämpelmiss, som kostade honom medalj, kanske guld, vid sista, med hundra meter kvar. Det var väl det mest upphetsande.

Jag hade verkligen tänkt mej, att det skulle vara större publik där. Det kändes som vid en vanlig, lite halvstor tävling. Folk som hejar. Flaggor och tutor - med inslag av schweitziska koskällor. Men inte mycket mer. Fast vi fick ju medal-

jer och det var ju trevligt.

I Västerås, som stad, verkade VM vara ganska obemärkt. En liten skylt vid infarten till stan. Små vägvisningsskyltar. I city var det ren tur att jag fick se själva tävlingsbyrån. En och annan ol-turist syntes, för det var ju många som sprang publiktävlingarna. Men nej, inte kändes det som en VM-stad.

Jag åkte och la mej i tältet och frös lite och blev lite blöt. Fast när mörkret var i antågande såg jag Håkan Gustavsson jogga ut ur campingen i BOK-dräkten och sen åt jag kvällsmat och tänkte inte mer på det, förrän i den riktiga skymningen Håkan kommer glidande tillbaka efter en timmes träning. Det kanske är så man blir bra.

Dagen efter var det långfinal. Det tog en stund att komma dit, men där var det vackert, till och med solen sken, så man fick använda solglasögonen. Tufft. Fast 50 spänn för parkeringen även denna dag. Och nu kom tävlingen igång. Mycket mera publik. Det kändes att vi var många. VI ÄR MÅNGA! Det ska vi aldrig vara tysta om.

Paradering på väg till start för alla startande. Sen en lång sträcka till startpunkten för alla tävlande. Varvning. Rapporter från skogen. Storbildsskärm. Och ordentligt lång målsträcka. Och dessutom två perfekta (tja, deras engelska kunde man väl småle åt ibland...) speakrar (om det heter så i pluralis) - Forsberg och Kjell-Erik. Det var information i högsta potens - klar, rolig, och på flera språk (kvalitén på finskan undandrar sig mitt be-

dömande - har någon hört mej skriva tidigare, att det är något jag inte kan??? - men tyskan var i alla fall begriplig; Reto får väl skriva en artikel om detta). Det blev så mycket, att man inte riktigt hängde med. Man skulle behöva ha en hjärna som Patriks och Mats Rolands (kombinerat) för att ta till sej all info. Men man kunde njuta i alla fall. Och visst var det spännande. Nog om detta.

Nästa år åker jag i alla fall inte till Japan och kollar. Dom ska inte ha storbildsskärm.

TV-sändningarna, i alla fall de jag såg - stafetten -, var inget vidare. Det var samma bilder man kunde se på nätet och som nätbilder var det jättebra, men när man fick se samma bilder i tv - nästan oredigerat - var det amatörmässigt. Men vi kom ju med i tv-tablån i alla fall. Kommentatorerna, Ulfbåge och Löwegren lyckades inte precis förmedla orienteringens själ. Hur ska man fatta att alla har samma bana till slut, när man inte förklarar hur gafflingar funkade? Det blev en sändning för dem som redan visste, för redan inbitna orienterare.

Gafflingar: det ska bli kul med en Novembersprint utan gafflingar. Men nu är jag ute i förväg. När jag skriver detta, är det två dagar kvar. Jag ska springa med Frasse. Jag säger bara det. Fast jag längtar mest till älgbuljongen.

Längtar: jag klarade av att missa mitt 24:e lång-km på raken. Jag hade sett fram emot detta km, och hållt dagen ledig. Men så hoppar tävlingen till lördagen istället. Inte

bra. Vi får försöka ordna arrangör-
rer tidigt, tjuar jag. Det ska ju inte
vara omöjligt att vidtala någon re-
dan på våren. Fast visst är det svårt
att komma in någonstans i oktober.
När tävlingsprogrammet nu kom-
mit, ser man att oktober än mer
håller på att utarmas som tävlings-
månad. Denna ljuvliga oktober,
som gjord för orientering. Tur att
Älfritt finns, och Bornholm.

Man kan orientera på annat sätt i
oktober också. Stadskarta och
vandring. Vårt Kyrkans Ungdom
gjorde en pilgrimsvandring genom
London tre dagar i slutet av okto-
ber. Färd från Motala klockan 3 på
morgonen (jag vet att det låter
otroligt att jag kan komma upp vid
denna arla tid), flyg från Skavsta
6.40, och sen vandring genom
London hela dagen, och en och en

halv dag till, med londonkarta i
handen och med besök i alla kyr-
kor vi stötte på - stora och små -
för pilgrimsandakt och rundtitt-
ning. Så kan man upptäcka en stad
(för några av oss upptäcka på
nytt) - se allt man behöver ha sett
för att veta att man varit i London
(Big Ben, Tower, Temsen, det
där, ni vet) och samtidigt upptäcka
Gud i bruset. Det var bland det
bästa i orienteringsväg jag varit
med om. Bara gå dit fötterna bär
en - och läsa in sig på kartan, som
alltid välpassad. Hemkomst efter
nästan tre dygn. Trötta men lyckli-
ga.

Nu börjar PANNLAMPANS TID.
Det är ljuvligt. Och så kan man
börja planera nästa år, för tävlings-
programmet har kommit. När blir
vårägret? Vilka söndagar ska man

hålla möjliga för orientering? Vart
ska man åka i sommar? 5-dagars
kanske (jag har inte varit med på
riktigt sedan Ö-vik) eller Skottland
(börjar det inte bli tjugigt??) - and-
ra länder kanske hägrar. Man sitter
med almanackan och bilagan till
Skogssport. Man tänker över det
bästa livet har att ge.

Och med lite tur kanske det kan bli
ett sprint-km för år 2004 ändå. Två
månader kvar till en ny säsong.

A

*Gunnar Karlsson tackar
för uppvaktningen på sin 85-årsdag
och önskar
en God Jul
och
ett Gott Nytt OL-år.*

Ungdomsverksamheten 2004

Året ungdomsverksamhet har varit fantastisk. Vi har haft fler ungdomar i träning än på många år.

Våren började med löpträning i mars och redan då hade vi med en trogen skara varje tisdag. När vi sen kom ut i skogen med karta utökades den ytterligare eftersom en del som har vinteraktiviteter avslutar det under mars. Vi hade med oss några av de yngre ungdomarna på några utvalda tävlingar. De äldre var med överallt.

Sen drog Lisa och Emil igång nybörjarkurs och jag vet inte vad de gjorde men det kom betydligt fler än det har gjort de sista åren. De var ca 15-16 varje gång. Det som är så roligt när sådant händer är att det är aldrig några problem att få tag på extraledare. Lisa och Emil fick hjälp av ytterligare 3-4 stycken ledare varje gång. Efter 3-4 träffar skolades barnen successivt över på ordinarie ungdomsverksamhet och när det var dags för Björka-läger var ca 10 st med på det förutom våra "gamla" ungdomar.

Årets Björka-läger var det sista i raden på 30-40 år vilket gjorde det lite sentimentalt framförallt för våra äldre ungdomar i 40-års åldern. Men vi skapar ett alternativ till 2005.

När hösten kom och träningen började efter semestern var vi ca 25 ungdomar på varje träning. Plus föräldrar som ibland tränade själva, ibland hjälpte

oss och ibland bara följde med oss. Det är jättekul med det intresset ni visar och det har stor betydelse för verksamheten. Utan föräldrarnas stöd på olika sätt skulle det inte fungera.

På träningen vid Smedsby skola var vi 28 stycken vilket är rekord för mig och jag har arbetat med ungdomsverksamheten sen 89-90. Men det är inte bara att vi är så många utan att alla har så roligt och att barnen hittar nya kompisar som gör det så speciellt.

Träningen fortsatte fram till oktober med tävlingar insprängda och alla ungdomar har deltagit i någon tävling, stor på annan ort eller ungdomsserietävling. Finalen på ungdomsserien är värt ett eget omnämnande. Den avslutas alltid med en kavle där varje lag består av 4 ungdomar. En springer inskolning och är max 10 år, en springer 10-bana och är också max 10 år, nästa springer 12-bana och är max 12 år. Dessa startar ungefär samtidigt och när två från laget kommit i mål får den sista i laget starta och hon eller han springer 14-banan och är max 14 år. Man kan även dubblera på alla sträckor utom den sista vilket vi gjorde. Vi hade 5! lag anmälda i år och alla kom till start. Gissa vilken klubb som vann.

Hösten avslutades med natt-OL, fika och diplomutdelning i slutet av oktober. Och den slutliga finalen blev en resa till

Boda Borg där de som varit riktigt flitiga blev bjudna på inträdet. Övriga fick betala själva vilket ganska många äldre gjorde. Vi var 38 personer som var där varav 25 var från ungdomsverksamheten och resten ledare, vuxna orienteringsmedlemmar och föräldrar. Jag kan tala om för er som inte var med att ni missade något. Vi höll på i 4 timmar och det räckte tyckte jag men vissa hade visst velat fortsätta ytterligare 4 timmar.

Summerar man året så har det varit ett fantastiskt ungdomsår, med massor av härliga ungdomar, trevliga föräldrar, hjälpsamma ledare vilket tillsammans gör det så roligt att vara med som ungdomsledare. Tack för i år, vi ses kanske på träningarna i vinter ni som är äldre och er yngre hoppas vi få träffa framåt vårkanten. Eventuellt blir det en övernattningsresa i Fåleheten i februari. Vi hör av oss om det.

Ungdomskommittén
genom Carina

SMÅLANDKAVLEN 2004

Då var det då dags för smålandskavlen. Som alla andra år (de flesta) så krockade kaveln med Bornholmsresan men vi hade ändå tre lag och ett kombinationslag. TC: et låg någon stans i småland ungefär vid Landsbro. H17, H16 och D16 hade nattsträckor så nästan alla åkte på lördagseftermiddagen utan jag, Anna och Martin. Ulrica Fransson, Fredrik Jönsson, Emil Svensson och Erik Melén fick springa nattsträckorna som har individuell start. Alla kom i mål nöjda eller arga. Jag vet inte jag var hemma i Motala. Natten tillbringades i en mycket gammal skola som jag tror delades med OK Denseln. (kan ha fel). Natten kan nog sammanfattas med att Jösse telefon låg och pep på grund av dåligt batteri. Frukosten avnjöts i en skolmatsal tror jag. Sofia fick frukost utan matbiljett hur hon nu gjorde det är ju en annan fråga. Emil Svensson hade troligen fattat fel när han skulle gå upp och drog ur luften ur luftmadrassen en timme förtidigt. Eller är det så att han är

så morgonpigg.

Halv sju blev jag hämtad av Martin. (som tur var så hade vi fått dra tillbaka klockan så egentligen så var det halv åtta). Då satt redan Anna i bilen. Så bar det av till Lansbro och smålandskaveln. Resan gick bra och vi åkte bara fel en gång. Väl där så var det ca en timme kvar tills Martin skulle springa. Han sprang första sträckan i öppen klass, där jag skulle springa andra och Anna sista. Hur de andra tre lagen gick ut vet jag inte. Jag hade fullt upp med att titta på snygga/fula tävlingsdräckter. Martin kom i mål och så fick jag springa ut. Det gick väl inte så jättebra så laget tappar en hel del platser. (ganska trångt i skogen, när det är hela fjorton lag som springer om mig, tänk om man skulle ha orkat springa hade man inte behövt läsa på kartan). Växlade ut till Anna som tog upp en placering. H17 laget kom i mål med resultat och sprangs i följande ordning Jösse, Emil, Fredrik, Pelle och Reto. D16:

Ulrica, Sofia, Stina (som sprang jättebra till varningen men strulade sedan till det och fick felstämplat) och Åsa. H16: Erik, andra och tredje sprangs av två ifrån två andra klubbar och sista sträckan var det visst Erik igen. Får man göra så eller? (Lär man sig så det i Olofström).

Markan hade ett bra utbud av mat, hamburgare, korv, lasagne, pannkakor, riktig småländsk ostkaka, godis och pannkakor. Duschen var varm och inomhus, tjejerna i alla fall. Jag tyckte det var bra terräng och bra tryck på kartan. (Opps hade jag 10 000-del det syndes inte). Alla kom i mål och så var det bara hemresan kvar. Lite omfördelning av passagerare Erik och Emil fick åka med oss. Efter vi hade lämnat av Emil i någon liten by (jag lovar det var in Lönneberga) så bar det av hemåt. Nöjda och glada!!!

Lisa

Vill du vara med på banläggnings-KM?

Anmäl dig senast lördagen den 15 januari till
Anders Hedin
Så ordnar han med kartor.

Nostalgisk tillbakablick

Första Drapan om Torsten.

Torsdagskvällen den 28 sept. 1944, ordnade Totte Rydell MAIF:s natt-KM. Det var hans första, ensamma, något större orienteringsarrangemang. Tidigare hade han endast svarat för några träningsbanor, samt, tillsammans med Gustav Karlsson, Stora Propagandan och ett par Poängorienteringar. Då hade Gustav stått för banorna och Totte för det övriga arrangemanget. Det hade funkat bra.

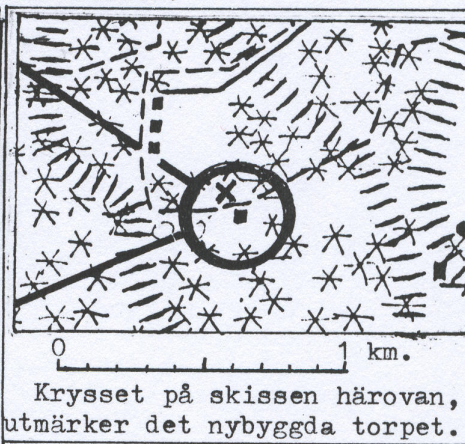
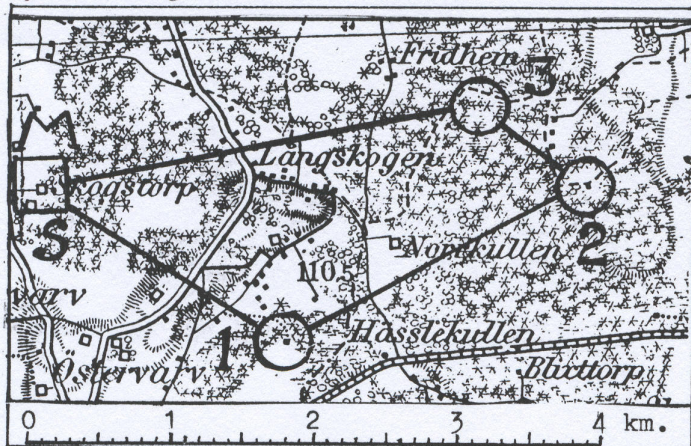
Nu, som ensam ansvarig (nåja, Uno Melkersson stod som medbanläggare, förstås), blev resultatet inte så lyckat. Någon större förståelse för

De tävlande som tog kompass direkt på torptecknet, missade mycket, bl. a. Gustav, Tottes tidigare banläggarkompis, som cirklade bort 14 minuter där. Han undrade nog vad Totte höll på med.

De som tog den säkrare omvägen via torpen nordnordväst ut, såg lyktan direkt, och uppfattade inte felet.

Det bästa hade nog varit att ha kontrollen vid ruinen, och ange på kontrollangivelsen att det fanns ett nybyggt torp 100 meter norrut.

Hälften av de startande bröt loppet, och naturligtvis skulle tävlingen ha underkänts.

Banlängd 8,3 km.

Start: Gården.

K. 1: Torpet.

K. 2: ONO 2400 m. Torpet 5 mm. nno. sista n i Norrkullen.

K. 3: I norra delen av kärret.

Mål: Gården.

OBS: Endast andra kontrollens angivelse är fullständigt utskriven.

att kontrollerma måste finnas vid rätt föremål, tycktes han inte ha.

Tävlingen gick i Varv på Östgötaslätten, i ett bra nattområde. Andra kontrollen skulle finnas vid ett torp, som emellertid var rivet, en ruin alltså. Men på andra sidan sockengränsen var ett nytt torp uppfört (se specialskissen), och där placerade Totte kontrollen.

På grund av en buskridå gick det inte att se torpet, eller den röda kontrolllyktan från ruinen.

Resultat: 1 Gösta Olausson	1.39,00
2 Sven Banck	1.39,10
3 Harald Danell	1.42,45
4 Sten Träff	1.44,10
5 Gustav Karlsson	1.45,00
6 Stig Linderöth	1.50,00
7 Svante Magnuson	2.07,00

Klart är att Gustav var den moraliske segraren, men han brydde sig inte om att protestera. Tyvärr fick detta till följd att Totte trodde felaktiga kontroller var helt i sin ordning, vilket kommande Drapor skall visa.

För övrigt är det ju helt på tok med så lång slutsträcka, och vettigare hade varit att "köra åt andra hållet". Då hade den felaktiga kontrollen troligen inte haft någon betydelse, även om några ändå säkerligen märkt felet.

G. K.

Kartverkets föreslagna Triangel-
punkt var säkerligen av senare da-
tum, och inte från arbetet med täv-

Start på en bergknalle (på kartan jordhöjd) för samtliga banorna.

B-banan, 7,0 km. hade ett torp som första kontroll, och sedan A-banans tredje och fjärde.

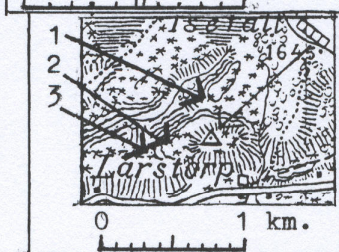
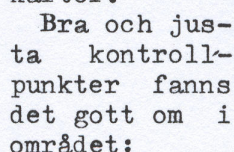
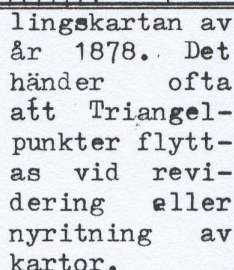
Mål för samtliga var ett torp.

Utan att reflektera, eller på minsta vis ifrågasätta Kartverkets vaga svar, placerade han sedan kontrollen 200 meter ner i sydsluttningen, trots att tävlingskartan visade uppe på höjdens högsta del.

Resultat:	1 Gösta Odermalm	1.31,03
	2 Gustav Karlsson	1.51,00
	3 Torsten Cederin	1.55,30
	4 Sten Träff	1.57,20

1	Gustav Karlsson	42 min.
2	Sten Träff	43 -"-
3	Gösta Odermalm	45 -"-

Vid den noggranna stegnings- och kompassgångs-koll, som två av de tävlande senare gjorde, hamnade de tveklöst uppe på höjden, ca. 200 meter västnordväst om kontrollen. En jämförelse med en modern kurvkarta

1 1: Sänkan.
2: På västra delen av berget.

3: Bergfoten
mot väster.

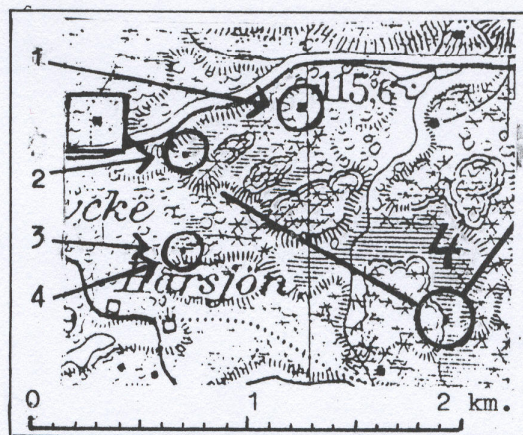
Eller varför inte en "fingerad" Triangelpunkt, på rätt ställe, uppe på höjden.

Här, liksom på natt-KM:et en månad tidigare, bjöd Totte på en alltför

lång och intresselös slutsträcka. 1,5 km. "rårusning" ut mot en landsväg, är varken roligt eller särskilt utslagsgivande mot slutet av en tävling, där det gäller att kunna hålla huvudet kallt.

Naturligtvis skulle det ha funnits en kontroll före vägen. Det fanns flera lämpliga punkter att välja mellan, till exempel: 1; torpruin, 2; sydvästra delen av kärret, 3; sydkanten av kärret, eller 4; höjdfoten mot norr. Det skilde ca. 5 meter mellan punkterna 3 och 4, men båda var bra, liksom 1 och 2.

De båda klubbmästerskapen 1944 (natt och dag), som här beskrivits i två Drapor, visar en klar "omognad" hos banläggaren. Genom hans "klan-

terier" blev det fel segrare i nattloppet, och troligen även i dagditot. Ingen brydde sig dock om att protestera. G. K.

Fortsättning från sidan 3. Denna metod går inte att använda om man startar först (fast detta skedde ju på den tiden, när kontrollerna hade kontrollanter, som satt och väntade på en), om man har tänkt sig att vinna. Möjligen kunde man använda kontrollanternas spår, men de kom kanske helt andra vägar till sitt gömsle. Jag vet inte tillräckligt om hundar för att bedöma denna metod.

Allt jag läst om spårning med hund är hos Sherlock Holmes. Och vad man än må säga om honom, tror jag inte mycket på hans skicklighet som orienteringslöpare. Man måste nog låta vovven lukta på den tidigare startande favoriten. Men vilka favoriter vinner jämt? Dessutom lär denna metod vara förbjuden i tävlingsreglerna. Ack.

Ett sätt, som dock nästan bara går att använda vintertid, är att ta kontrollen bakvägen, via spåren ut. Vid snöväder kan detta fungera. Man måste däremot vara mycket noga med att syna skospåren, så att man vet åt vilket håll löparen löpt. Det är inget bra att dras med kilometervis ut från kontrollen. Det är lätt hänt att missa en så viktig sak. Kontrollera alltid vartåt hälen pekar. Spring aldrig i hälsens riktning. Om snöspåren går åt alla håll, är antagligen kontrollen så svår att hitta, att det snart är dags att bryta. Man bör dock bita ihop ett extra tag. Man **kan** hitta kontroller helt slumpvis, trots att man inte har en aning om var man är, vart man ska och knappt varifrån man kommer.

Det finns nämligen orienterare

som alltid kör på tur – alltid kommer det nån utifrån eller in emot skärmen, tänker dom, där de slarvigt lägger upp bäringsdosan och syftar lite handfallet in mot ringen. Det är statistiskt mycket osäkert om en sådan taktik håller i längden. På banor med mera än två kontroller torde sannolikheten för att klara sig runt (med anständigt resultat) att närma sig noll.

Ett metod, som är tvärs emot denna, är att stega och gå säker kompass – man kan, trots nutidens moderna orienteringskartor och trots att luftkompassen tid sedan länge är ute, komma några meter vid sidan av kontrollen. Det finns då två sätt att klara sig ur denna knipa. Man kan se sig om och om man då, inom dessa felstegningsmetrars radie, ser en skärm, bör man kolla om detta är

rätt kontroll. Är det så, tar man och springer vidare till nästa kontroll. Det andra, sämre sättet, används numera av - tror jag - endast en enda orienterare i norra Europa. Han stegar och går kompass och kommer dit, där han tänker sig att kontrollen skall, enligt fysikens och matematikens lagar, vara. Finns där ingen kontroll, är allt fel - kartans, banläggarens, bankontrollantens... Hänger där en skärm tio, tjugo meter bort, tar denne orienterare det som en heder sak att inte gå dit och titta på kontrollens nummer. Han går istället tillbaka till sista säkra (jag undrar förresten om denne vet vad detta mycket viktiga och vanliga uttryck betyder), stegar och går kompass tillbaka, och så far han fram som en skogsjojo. Denna sort är dock, som sagt, mycket sällsynt. Jag känner bara Lennart.

Det finns ytterligare några effektiva sätt. I nån gammal minnesbok har jag läst om hur författaren har varit ute och orienterat (antagligen på 40-talet) och dimman har legat tät. Han känner att han kommit nära det höjdparti kontrollen ska sitta vid. Marken går uppåt, nämligen. Han anar att kontrollen ligger nära. Han ser ingenting p.g.a. dimman. Han funderar på vartåt han ska söka sig. Ska han gå tillbaka till sista säkra (på den tiden kunde den ju ligga många hundra meter bort), ska han ströva runt och chansa. Då hör han tre knackningar. Han går mot ljudet. Två knackningar till. Och så, där hänger skärmen. Han känner tobaksdoft. Det är kontrollanten som har knackat ur pipan. Effekten i denna metod förtages något utav att kontrollanterna, som jag redan långt tidigare i denna essä skrivit, är ett tämligen utdött släkte. Dessutom är

piprökningen bland dessa utdöda individer mycket sällsynt. Detta stycke borde alltså inte ha skrivits.

Men det finns en anknytning - kanske skulle den moderna orienteraren kunna använda den s.k. kvadratspiralen, som gamla läroböcker lär ut. Man vet inte var man är - dimma eller icke dimma. Man tar då och går t.ex. norrut t. ex. en km. Sedan går man en km österut, sedan en km söderut, sedan en knapp km västerut, varvid man går en något mindre kvadrat, som nästa varv blir en kvadrat med än kortare sidor. På detta sätt skulle man på väg mot kvadratens centrum hitta skärmen. Jag vet inte om detta sätt att ta kontroller någonsin har utförts i praktiken, men den presenteras på fullt allvar. Nej, den moderna orienteraren bör icke ta kontroller så.

Ett tufft sätt har jag bara hört Richard Hejdenberg använda. Nu har väl alla hört om hur han får kartans ena hörn (där en kontroll är inritad) avslutet på en taggtråd och blir tvungen att köra efter den riktning som strecket från föregående kontroll visar; och han hittar den verkliga. Sen får han springa efter strecket mot nästa kontroll ut från den som fortfarande hängde på kartbiten på taggtråden, tills han kan läsa in sig. Detta sätt rekommenderas inte att frivilligt brukas. 'Avriven karta' kan vara ett sätt att träna, men inte att tävla. Men är det kavle och man är tuff som Richard - vad gör man? Det är visserligen omöjligt, men man måste i alla fall.

Ett annat sätt är att som Mats R. läsa in tretton kontroller och sen lämna kartan och klippa allihop på en gång (eller hur det nu var).

Detta är alldeles omöjligt, men han gjorde det i alla fall. Detta experiment är absolut förkastligt för alla andra än Mats. Även för världsmästare.

Tja, detta är väl alla sätt att ta kontroller som finns. Förutom det jag alltid använder. Säker kartkontakt, full fart in mot ringen, snabb inläsning, ordentlig stämpling utan att stanna, samtidigt som jag har läst in hela nästa sträcka, och så vet jag, utan hjälp av kompasser eller annat, precis vilken riktning jag ska springa snabbt ut från kontrollen.

A.

Ett orienteringsliv i siffror.

Jag träffade Carina 1974. På den tiden spelade jag både bandy och fotboll och var domare i basketboll. Jag hade aldrig orienterat. Jag började orientera ”på riktigt” 1981. Jag började trots att Svärfar eller svågrarna inte på något påverkat mig i alla fall inte mer än indirekt. Men jag hade skaffat mig en utbildning och arbete som gjorde att lagidrott blev besvärligt. Fotbolls och bandyträningen började 17.30 och jag slutade arbeta 18.00 i Linköping!. Jag tänkte att orientering kunde vara något att pröva på allvar. Vid något tillfälle följde jag med Tommy på en träningsorientering och löpte i par med honom, några gånger var jag ute själv på trimbanor och tyckte det var kul.

1981 var jag mogen för debut. IFK Linköping arrangerade med ett TC i en grusgrop. Carina som hade lagt av med orientering i början på 70-talet var med. Det var även Sofie, fast hon fanns i magen på Carina. Vi följdes åt till starten och jag gav mig ut på min bana. Klassen hette H 21C. Det motsvaras i

dag av H21 M men var mycket lättare och kortare. Jag rusade runt min bana på 20 minuter och när jag kom imål så hade inte Carina hunnit tillbaka. Jag vann min klass, kan ni tänka.

Efter det har det blivit ytterligare 605 tävlingar. Då räknar jag inte träningsstävlingar, men väl Gängkavlar typ Björkaläget. Det har tagit mig 649,7 timmar och sträckan är 4420,5 kilometer. Min kilometertid är ca 8,48 minuter/kilometer och jag har besökt 8294 kontroller.

I år slog jag faktiskt rekord i antal tävlingar med 38 st., emedan det år jag löpt längst sträcka under året var 1989 då jag orienterade 293,4 kilometer och var ut i skogen längst tid nämligen 2568,5 minuter.

Under mina orienteringsbravader i slutet av åttiotalet och början på 90-talet så sprang jag i klassen H21 AK. När jag blev ”gubbe” och gick upp i H35 1993 ökade

banlängden med 20%. Banlängden låg då på ca 9,5 km vid klassiska tävlingar.

Man kan också se trenden att vi löper kortare banor men besöker fler kontroller. 1996 besökte jag 1,22 kontroller per kilometer. 2004 var siffran istället 2,59 kontroller per kilometer.

Det innebär också att man kan se att det tar tid att stämpla. Trots att det var traditionell stämpling 1996 på de allra flesta tävlingarna så var den genomsnittliga kilometertiden 8,14 medan årets siffra är 8,43 och då var det ett bra år för 2001 – 2003 har tiden legat över 9 minuter per kilometer.

Som ni ser man kan faktiskt dra en och annan slutsats med statistik även om en del tycker det är urbotat tråkigt.

Thomas S

KM i bowling

lördagen den 29 januari kl 18:00-21:00

Bowlinghallen Motala

Meridian

BRUK: fys.

BETYDELSE: i oeg. anv. av 2, i uttr. magnetisk meridian, linje längs vilken en magnetnål inställer sig på en viss ort.

VetAH 1820, s. 198.

HÄGG PraktNav. 9 (1900).

#jfr: Malmens magnetiska meridian. JernkA 1898, s. 323.

Så står det, bland annat, i Svenska Akademiens Ordbok om meridian. När somliga av oss, för vådligt länge sedan, lärde oss att orientera (med skiftande resultat), läste vi 'ABC i orientering' eller någon annan kursbok i orienteringslöpning - och oftast började dom med ett kapitel om 'missvisning'. Då var kartorna såna, att meridianerna gick mot den geografiska nordpolen - och eftersom den magnetiska opraktiskt nog ligger vid sidan om den, pekade nålen i bäringsdosan inte rakt norrut - så då var man tvungen att känna till missvisningen på just det ställe man befann sig på - och så fick man lägga till eller dra ifrån ett antal grader på den kompasskurs man ställt in efter kartan. Detta var på den tiden man ibland gick kilometervis rakt på med kompassen i näven. Den gamla goda tiden, som somliga säger. Då kunde man också, om man hade missat, skylla på 'järn i berget' - en mycket vanlig bortförklaring - malmen i berggrunden skulle dra till sej nålen och föra en vilse. I verkligheten hade man bara inte följt nålen, den alltid rätt visande nålen, tillräckligt noggrant.

Många har slutat läsa Sagan om Ringen efter några sidor - eftersom början är så trög och tråkig.

Många har nog aldrig kommit vidare i orienteringen på grund av kapitlet om 'missvisning'.

Jag såg en karta hos Leif Lundberg, när han sprang en tävling på Bornholm för femton, eller så, år sen. Där stod tydligt: missvisning 0 grader. Där gick meridianerna inte mot magnetiska utan geografiska nordpolen. På nutida orienteringskartor finns ingen missvisning (mer än sån som den usle kartritaren, som vi ibland skyller alla våra misstag på, är ansva-

rig för) utan nord-sydstrecken på kartan går mot jordens magnetpoler.

Jag var själv på Bornholm nu i höst (det som Leif Hasselström skriver om) och när jag skulle in mot fyran den första dagen, skulle jag över en stig och in mot en stig som gick 90 grader emot den och där till höger skulle dikesförgreningen ligga, där skärmen skulle hänga. Jag gick över den första stigen, kom mot den andra - som såg lite otydlig ut - men det hängde en skärm till vänster. Den skulle ju vara till höger om stigen. Ändå var det rätt kodsiffra.

Jag stod inte på en stig. Det fanns ingen stig alls. Jag försökte läsa in mej från meridianen. Inte ens i Danmark har dom markerat meridianerna i skogen.

Jag sprang Novembersprinten veckan därpå. Jag låg i flera kilometer framför Leif Hasselström. Sen drog han ifrån. Lite. Jag sprang från min nia mot nästa. Strecket rakt på. Och jag var något tjugotal meter före Leif där. Fast det var nåt lurt med kodsiffran. Inte den vid kontrollen, men den föregående. Den hade jag inte sett. Det fanns en ring till, som låg så nära den förra, att det inte ens fanns ett streck mellan kontrollerna. Jag sprang efter det streck som fanns. Gissa vilket!

Meridianen.

Det hjälper inte, att Ordbokens ena definition är lite egen - den att den visar som nålen i kompassen. Jag har ingen hjälp av några definitioner, så länge jag inte ser att en del meridianer inte är stigar eller streck mellan kontroller. Bara meridianer.

A

Spår i naturen

När vi vistas och rör oss ute i naturen, t.ex. när vi tränar, tävlar eller bara promenerar så omges vi av allehanda olika spår i terrängen. En del noterar vi och känner igen, andra kanske vi missar. Det kan röra sig om spår efter djur, spår efter människor eller spår som naturen själv har skapat. Är vi uppmärksamma så kan vi i dessa utläsa olika skeenden och förändringar i landskapet. Medan vi rör oss i terrängen, rör vi oss också i tiden. Vi passerar allt från istidens lämningar som flyttblock och slipade berghällar, till fornborgar och rösen, kolbottnar och slagghögar, rester av fördämningar och vad som förmodligen varit en skvaltkvarn eller en ramsåg, vadställan, murkna gärdesgårdar, husgrunder och ödetorp.

De spår som våra förfäder lämnat efter sig under ett många gånger hårt och strävsamt liv väcker vårt intresse och får oss att undra över deras tillvaro.

Vi anar otydliga stigar, små inägor och gläntor som kämpar mot sly och igenväxning, stenmurar och odlingsrösen i kamouflage av mosa och buskvegetation, tegelrester efter en murstock, en skräphög där det enda som fortfarande inte låtit sig brytas ned är en emaljerad potta, en trasig zinkbalja och rester av porslinet.

Nere i Blåviksterrängen (norr om Sommen) med det vackra namnet Norrsjölandet har jag de senaste åren tillbringat mycket av min fritid. Där såväl som i andra kommuner har hembygds-föreningen inventerat beståndet av gamla torp och torpruiner. Skyltar med tor-

pens namn och historia ger oss en möjlighet att tänka tillbaka och föreställa oss hur tillvaron gestaltade sig för några av våra förfäder.

Vi läser: "Hultastugan, backstuga

på hemmanet Hårdaholmen, bebodd till 1855"

Vi tittar på en grop i marken med några stenar som ligger utspridda runt omkring. Är det verkligen möjligt att människor har bott här ute i skogen....?

Hur försörjde dom sig? Vilka var dom? Hur gick det för de unga? De gamla?

Vi tycker förvisso också att tillvaron ibland känns kämpig, t.ex. när bredbandsanslutningen krånglar och bara levererar sådär 100 kbit/s eller någon Robinssönkändis har varit på Harry's och man inte hann dit i tid...

Betänk då, det har funnits andra tider...

Namnen i sig väcker intresse; Hultet, Flaskarp, Aspadalen, Berget, Utterdalen, Knappla, Sundet, Kvarnstugan....

Utöver skyltarna med fakta och historik om respektive torp, så har man också vid ett par torpruiner valt ut och tillfört några tankvärda rader. Dessa illustrerar med såväl

ödmjukhet, vemod som med igenkännandets humor hur tillvaron kunde te sig för endast ett par mansåldrar sedan.

Läs och njut:

*Vi hade en ko och vi hade en get, och så hade vi hönsen och grisen
I torpstugans spismur där hade vår far, murat in svarta Husqvarna-spisen*

Vid fönstret rann kylan i duktiga tag, och vid dörrtröskeln samlades isen

Så ett kallvinters dygn var det drag överallt, i vår torpstuga, - utom i spisen.

Mera tankvärt:

På öde torp, där stugan stått, jag stod i sena kvällen

*Där fanns nu kvar en stenhög blott, bland den låg spiselhällen
Ett minne från ett ringa käll, där brasan sprakat mången kväll*

En far, en mor med sina små, här bott i skogens tysta vrå.

*I torparskogen, är nöden trogen
Där hopas skulder, där tummas öret*

Och mycket hänger på vinterföret

Där blommor febrar, och ungar sjuknar

Och dagen hårdnar, och ryggen mjuknar

*Där trivs katarer, i svällda magar
Och vrångt är livet, hur man än klagar.*

Där är man fjättrad, vid fattignöden

Från födslostunden, till gammeldöden.

Ingen i vår läsekrets har väl tillbragt sina tidiga år i en backstuga, men många av oss "seniorer" kan nog ändå livligt föreställa sig tillvaron där allt handlade om att hålla eld i vedspisen, för att laga mat och för att hålla kylan borta så gott det nu gick.

Nästa gång vi passerar en torpruin på tävling, behåll tempot och koncentrationen.

Vid träning eller i annat sammanhang, tänk på dom som levde i torpet där när det drog överallt utom i spisen.

Leif L.

Söndag

Uppstigning och ihop packning av madrasser och sovsäckar. Frukost ätning och städning. Så bar det av till Bodaborg. Vi blev uppdelade i lag med fyra till fem deltagare i varje. Efter lite information av personalen på bodaborg så var det bara att börja leka. Bodaborg innehåller tjugo olika banor. Varje bana har ungefär tre till fyra rum. I det sista rummet så finns en stämpel som ska stämpas på ett startkort. En bana kan ta hur lång tid som helst men i varje rum finns en maxtid, om man inte har hunnit att lösa uppgiften så lyser en röd lampa och man får gå ut ur rummet och börja om, om man vill eller annars går man vidare till en annan bana. De fyra timmarna gick jättefort fast morgonen där på när jag vaknade så hade jag två stora blåmärken på knäna.

Innan hemfärd åt vi mat på Mc'donalds. Jag tror att de flesta både barn och vuxna hade roligt.

Lisa

BODABORG 27-28 NOVEMBER

Lördag

Vi samlades halv tre på eftermiddagen. Det snöade massor. Efter inpackning i bilarna och byte av mobiltelefonnummer så bar det av till Karlskoga. Övernattning skulle ske i OK Djerfs klubbstuga. Efter lite fel åkning så var vi framme. Det var bara bra att vi åkte fel för jag behövde godis. Stugan låg bredvid en sjö och den ända toaletten som erbjöds var dass. Jag blev faktiskt lite förvånad, men det fanns dusch.

Kvällen fortsatte med att vi lekte och åt tacos och godis. Så var det dags för att sova. Stugan kanske inte var tänkt till att 35 personer skulle sova där men det gick bra fast det var lite trångt.

Till middag var det Tacos

Boktipset

Naninaninanina. Dagens boktips. Det kommer ju inte så många orienteringsböcker. En av de senaste var den med alla viktiga kartor från året som gick, ungefär som den avsomnade Skärmen, som många av oss har läst från pärm till pärm, alla årgångarna. Jag fick inte tag på den. Tidigare kom Jörgen Mårtenssons och Kent Olssons böcker; men det var ett bra tag sen; fast dom var bra, man lärde sej en hel del om modern orientering genom att läsa hur dom tänkt och se på kartsidorna, hur de sprang.

Kan du tänka dej nåt torrare än följande boktitel:

"Generalstabskartan 1805-1979"? Jag kanske kan, men visst låter det inte så där väldigt roligt. Men för den som skulle vilja lära sej mer om en av vår idrotts grundförutsättningar - kartan - är detta en njutningsbok. Den kom ut 2001 och Motala Bibliotek har den inte, men dom kan ta hem den från Linköping, så detta är inget presenttips. Men det är en bok väl värd att läsa.

Orienteringen, när den växte fram, använde just det som kom att kallas generalstabskartan. Att få läsa om hur den togs fram - före flygets tid; när man gick eller red och räknade dubbelsteg (ens egna eller hästens) och mätte med långa käppar eller snören och frågade folk på orten var stigar gick och torp fanns; var bergen och andra naturformationer låg. När man fick mäta in sjöars former och där man ibland mätte fel med kilometrar (när man fick fel

vinklar och försökte dra allt till rätta) och allt skissades av armé-officerare och provgicks av inhyrt folk. Och sen skulle allt graveras och tryckas med den tidens begränsade möjligheter (dock efter att riksdag och regering och en mängd instanser nedanom bråkat om skalor och detaljer - som i vilken ordning Sverige skulle täckas av kartor).

Kartan var ju först och främst en militär angelägenhet. De första var hemliga. De fanns i ett ex och det var inlåst. Men senare kunde man till och med köpa den. Utan detta hade orienteringen aldrig kommit till - och du och jag hade inte varit alls lyckliga. (Detta måste, vad jag ser, vara det enda positiva som svensk militär gjort för folket). Och för att kunna fortsätta att ge ut kartor måste den till slut bli överkomlig, prismässigt. Och då måste den gå att använda för den som skulle använda den. Och det var, bland andra, våra föregångare: 30- och 40-talens orienterare. Dom ställde krav på att kartan skulle kunna användas till orientering.

Senare kom ju den gröna 50.000-delen, som jag lärde mej att orientera på. Men då hade ju orienterarna börjat rita eget: kraven på exakthet blev större. Och på den vägen är det.

Men utan backstreckskartorna, de svart-vita, som G.K. fortfarande postumt ger oss glädje i att kunna se och läsa om de duster som framkämpats på dem, vore vi icke orienterare.

En liten detalj bara: visste du dessutom, att när man 1882 skulle göra ett omfattande försök till ekonomisk-topografisk karta, valde man - av alla ställen - att göra den över Tjällmo socken. Det blev en femfärgskarta (svart, vitt, grönt, gult, blått) och den är mycket vacker. Den går säkert att orientera bra på fortfarande. Men inte heller efter denna försöksritning kunde man komma överens om att man skulle rita så över hela landet. Sverige är ett stort land. Tänk om dom bestämt sig för att göra 20.000-delar över hela riket på en gång. Då skulle dom inte ha varit klara än.

Vill du veta varför du är orienterare: läs denna bok.

RESULTATBÖRSEN

Veteran-ol, Finspångs SOK 30/9

Bana A	13 st.	
1. Ola Kleist	Mjölby OK	47.49
6. Karl Åkerman	MAIF OL	60.56
10. Nils-Erik Palm	MAIF OL	64.15

Bana B	20 st.	
1. Ramon Berger	MAIF OL	44.57
8. Kerstin Bengtsson	MAIF OL	59.31
9. Hans Johansson	MAIF OL	60.33
11. Bengt Johansson	MAIF OL	63.55
14. Stig Andersson	MAIF OL	67.41

Bana C	9 st.	
1. Sune Persson	Hällestad OK	39.40
8. Gunnar Karlsson	MAIF OL	64.51
9. Elsie Johansson	MAIF OL	69.41

Falkdrevet, OK Skogsfalken 9/10

H 70 2.970 m	13 st.	
1. Lars-Erik Malmqvist	Växjö OK	30.58
4. Karl Åkerman	MAIF OL	34.23

D 70 2.330 m	4 st.	
1. Astrid Svensson	OK Bävern	40.47
3. Mona Åkerman	MAIF OL	53.51

25-manna, OK Ravinen/Haninge SOK 9/10

344 startande lag		
1. Halden Skiklubb lag 1		5.39.42
121. Motala AIF OL		7.22.05
(Fredrik Jönsson 193, Emil Svensson 178, Carina B-Svensson 368, Petra Korall 728, Åsa Axén 373, Lotta Oscarsson 804, Oskar Höglund 278, Tors Fransson 372, Sofia Fransson 405, Nils-Erik Palm 625, Mats R Johansson 319, Fredrik Korall 427, Thomas Svensson 485, Per Johansson 533, Christer Fransson 426, Erik Melén 450, Torbjörn Wrighed 651, Ulrica Fransson 720, Johan Hasselström 141, Martin Hammarlund 398, Daniel Hasselström 856, Krister Berger 1033, Gustav Åhrén 58, Anna Korall 285, Reto Flückiger 204).		

Falkdrevet, OK Skogsfalken 10/10

H 70 2.590 m	12 st.	
1. Per Frisk	Frosta OK	28.24
2. Karl Åkerman	MAIF OL	29.11

D 70 2.370 m	5 st.	
1. Gullan Almqvist	OK Älme	38.00
4. Mona Åkerman	MAIF OL	43.46

25-mannakorten, Tullinge SK 10/10

H 20 Elit 4.270 m	55 st.	
1. Johan Strandberg	Järla IF OK	28.13
47. Emil Svensson	MAIF OL	42.27

H 55 3.270 m	89 st.	
1. Håkan Gustafsson	Boxh-Mj OL	28.17
50. Tord Fransson	MAIF OL	44.38
63. Nils-Erik Palm	MAIF OL	50.53

H 45 3.550 m	147 st.	
1. Björn-Ove Pettersson	Tureberg IF	24.29
49. Thomas Svensson	MAIF OL	34.17

H 35 3.980 m	66 st.	
1. Mats Granstedt	IKHP	31.30
40. Fredrik Jönsson	MAIF OL	43.14
57. Patrik Korall	MAIF OL	59.41
58. Krister Berger	MAIF OL	60.16

H 16 3.490 m	143 st.	
1. Kalle Johansson	Halmstads OK	23.47
58. Erik Melén	MAIF OL	34.10

H 14 2.990 m	130 st.	
1. Fredrik Lind	Säterbygd.OK	22.33
51. Gustav Åhrén	MAIF OL	33.38
79. Oskar Höglund	MAIF OL	39.49

D 45 3.140 m	84 st.	
1. Britt-Marie Johansson	OK Skogsstj.	33.42
15. Carina B-Svensson	MAIF OL	39.02

D 20 3.150 m	11 st.	
1. Sara Malmgren	Sjövalle FK	34.50
9. Lisa Korall	MAIF OL	54.38

D 16 3.240 m 118 st.
 1. Ida Marie Naess Björgul Halden SK 25.50
 97. Ulrica Fransson MAIF OL 49.01

D 14 2.790 m 103 st.
 1. Malin Sandström Järila IF OK 23.27
 15. Åsa Axén MAIF OL 26.57
 86. Stina Hallenberg MAIF OL 47.00

H 21-1 4.570 m 118 st.
 1. Simonas Krepsta IFK Mora OK 29.45
 18. Per Johansson MAIF OL 34.32
 82. Fredrik Korall MAIF OL 42.26
 86. Daniel Hasselström MAIF OL 44.18
 97. Reto Flückiger MAIF OL 46.54
 102. Martin Hammarlund MAIF OL 49.57

D 21-2 3.560 m 83 st.
 1. Anna Danielsson Sundsvall OK 29.12
 51. Anna Korall MAIF OL 44.47
 62. Sofie Svensson MAIF OL 50.54

Veteran-ol, IFK Linköping 14/10

Bana A 17 st.
 1. **Nils-Erik Palm** MAIF OL **42.07**
 6. Karl Åkerman MAIF OL 46.33
 11. Ramon Berger MAIF OL 50.17

Bana B 22 st.
 1. Kalle Andersson LOK 37.36
 5. Stig Bengtsson MAIF OL 43.07
 11. Kerstin Bengtsson MAIF OL 47.44
 15. Stig Andersson MAIF OL 56.58

Bana C 14 st.
 1. Curt Tillman LOK 44.37
 10. Elsie Johansson MAIF OL 59.06

Natt-cup, IFK Linköping 14/10

Långa banan 26 st.
 1. Erik Andersson OK Denseln 44.03
 19. Fredrik Korall MAIF OL 58.46

Mellanbanan 25 st.
 1. Per Thellsén OK Roxen 33.53
 19. Anna Korall MAIF OL 43.47
 23. Lisa Korall MAIF OL 62.05

Dala-dubbeln, Karlsbyheden IK 16-17/10

Sprintbudkavle
 H 16 107 lag

1. Gävle OK 44.43
 19. Erik Melén/Erik Rosander 49.21
 MAIF OL/Finspång SOK

Långdistans
 1. OK Tisaren/Hagaby GoIF 57.36
 59. MAIF OL/Finspång SOK 1.22.05

Sammanlagt
 1. Johan Aronsson/Filip Dahlgren 1.42.20
 OK Tisaren/Hagaby GoIF
 47. Erik Melén/Erik Rosander 2.11.26
 MAIF OL/Finspång SOK

H 14 108 lag
 Sprintbudkavle

1. Säterbygdens OK/Järila IF OK 38.03
 30. Gustav Åhrén/Oskar Höglund 46.03
 MAIF OL

75. Oskar Larsson/Stina Hallenberg 1.01.36
 OK 64 Torpa/MAIF OL

Långdistans
 1. Säterbygdens OK/Järila IF OK 45.13
 54. MAIF OL 1.06.16
 80. OK 64 Torpa/MAIF OL 1.18.00

Sammanlagt
 1. Rasmus Andersson/Olle Boström 1.23.16
 Säterbygdens OK/Järila IF OK
 40. Gustav Åhrén/Oskar Höglund 1.52.19
 Motala AIF OL
 73. Oskar Larsson/Stina Hallenberg 2.19.36
 OK 64 Torpa/MAIF OL

H 12 94 lag
 Sprintbudkavle

1. KFUM Örebro/Hagaby GoIF 31.01
 14. Martin Allard/Victor Bergstrand 34.25
 TGOK/MAIF OL

Långdistans
 1. KFUM Örebro OK/Hagaby GoIF 36.19
 17. TGOK/MAIF OL 43.07

Sammanlagt
 1. Marcus Allerhed/Daniel Svensson 1.08.15
 IFK Mora OK
 16. Martin Allard/Victor Bergstrand 1.17.32
 TGOK/MAIF OL

D 14 112 lag
 Sprintbudkavle
 1. OK Kolmården 43.04

24. Åsa Axén/Sofia Fransson 49.58
MAIF OL

Långdistans

1. OK Kolmården 47.09

14. Åsa Axén/Sofia Fransson 54.35

Sammanlagt

1. Anna Forsberg/Linn Bränneby 1.30.13

OK Kolmården

15. Åsa Axén/Sofia Fransson 1.44.33

MAIF OL

Öppen 3 4.6 km 45 st.

1. Jan-Erik Göth Kvarnsveden 37.24

35. Johan Melén MAIF OL 1.01.10

36. Emma Karlsson MAIF OL 1.01.29

Öppen 6 6.4 km 79 st.

1. Conny Forsberg IF Thor 40.01

73. Lisa Korall MAIF OL 1.22.22

OK Vilse nationella 24/10

H 21 8.020 m 37 st.

1. Johan Modigh Pan-Kristanst. 47.59

22. Emil Svensson MAIF OL 66.07

33. Erik Melén MAIF OL 75.55

Älfritt, OK Motala/Motala AIF OL 24/10

H 12 2.250 m 14 st.

1. Victor Bergstrand MAIF OL 15.19

H 10 2.150 m 8 st.

1. Viktor Segersson OK 64 Torpa 14.13

2. Jonathan Fäldt MAIF OL 19.05

4. Kalle Åhrén MAIF OL 21.35

D 10 2.150 m 4 st.

1. Karin Sjögren TGOK 15.47

4. Frida Bergstrand MAIF OL 28.19

Inskolning 1.710 m 17 st.

Rebecka Fäldt MAIF OL Godkänd

Zebastian Björnvist MAIF OL Godkänd

Ture Myrhede MAIF OL Godkänd

Anita Eklund MAIF OL Godkänd

Love Wallman MAIF OL Godkänd

Mona Clavell MAIF OL Godkänd

Åsa Nyberg MAIF OL Godkänd

Öppen 2 2.250 m 9 st.

1. Magnus Urdal Boxh-Mj OL 22.52

6. Johan Kjellander MAIF OL 33.25

7. Elke Myrhede MAIF OL 36.47

Öppen 3 3.330 m 15 st.

1. Fredrik Hahn Klubblös 30.14

5. Johan Melén MAIF OL 41.07

Öppen 5 5.680 m 11 st.

1. Ragnar Lindström LOK 42.53

3. Petra Korall MAIF OL 48.02

Natt-cup TGOK 27/10

Långa banan 7.800 m 17 st.

1. Johan Pettersson OK Motala 53.10

17. Fredrik Jönsson MAIF OL 69.34

Veteran-OL, OK Motala 28/10

Långa banan 3.430 m 22 st.

1. Tore Thellsén OK Roxen 28.13

4. Karl Åkerman MAIF OL 31.34

20. Ramon Berger MAIF OL 44.25

21. Bengt Johansson MAIF OL 45.30

Mellanbanan 2.500 m 15 st.

1. Rolf Fridström Finspång SOK 26.36

4. Kerstin Bengtsson MAIF OL 29.49

5. Hans Johansson MAIF OL 30.30

10. Stig Bengtsson MAIF OL 33.56

13. Stig Bengtsson MAIF OL 39.15

Smålandskavlen, OK Njudung 30-31/10

H 21 169 st.

1. OK Orion lag 1 5.22.09

104. Motala AIF OL 6.41.46

(Fredrik Jönsson 146, Emil Svensson 72,
Fredrik Korall 110, Per Johansson 103, Reto
Flückiger 84)

H 16 79 st.

1. Halmstads OK lag 1 2.01.38

25. Motala AIF/Burseryd/Finspång 2.21.05

(Erik Melén 42, Martina Pettersson 53,
Erika Melén 7, Erik Rosander 9)

D 16 49 st.

1. Tullinge SK 1.54.39

Motala AIF OL

(Ulrica Fransson 39, Sofia Fransson 26,
Stina Hallenberg --, Åsa Axén 31)

Öppen klass 64 st.

1. Hestra/Ronneby/IF Hagen 1.34.46

43. Motala AIF OL 2.08.31
(Martin Hammarlund 14, Lisa Korall 51,
Anna Korall 39).

Bornholm Höst Open IK Rönne, 30-31/10

D 21 B 1 st.
1. Sofie Svensson MAIF OL 1.09.53
E 1 1, E 2 1

D 45 14 st.
1. Tove Sonne Andersen OK Øst 1.38.49
3. Carina B-Svensson MAIF OL 1.41.14
E 1 5, E 2 4

H 21 A 7 st.
1. Rune Funder OK Øst 2.03.16
3. Johan Hasselström MAIF OL 2.24.28
5. Daniel Hasselström MAIF OL 2.25.45

H 35 A 8 st.
1. Nils Schmiedeberg Sv Turbine N 1.47.24
6. Krister Berger MAIF OL 2.59.27
E 1 6, E 2 6

H 35 B 40 st.
1. Peter Olausson OK Orion 1.06.03
18. Patrik Korall MAIF OL 1.45.24
E 1 29, E 2 16

H 45 31 st.
1. Ulf Palmér Ulricehamn 1.28.23
4. Thomas Svensson MAIF OL 1.32.12
E 1 3, E 2 4

H 50 18 st.
1. Willy Olsson OK Skogsfalk 1.28.29
9. Leif Hasselström MAIF OL 2.00.33
E 1 8, E 2 11

H 55 43 st.
1. Håkan Winnberg IK Trenne 1.16.23
16. Tord Fransson MAIF OL 1.42.26
E 1 8, E 2 20
23. Nils-Erik palm MAIF OL 1.52.27
E 1 27, E 2 21
32. Anders Hedin MAIF OL 2.10.33
E 1 32, E 2 35

H 70 22 st.
1. Sture Pettersson Falköping 1.18.28

7. Ramon Berger MAIF OL 1.27.14
E 1 8, E 2 7

H 80 4 st.
1. Yngve Hederström OK Skogshj. 1.55.59
2. Gunnar Karlsson MAIF OL 2.20.12
E 1 2, E 2 4

Novembersprinten, Mjölby OK 7/11

Klass: Stora 41 st. lag
1. OK Tisaren lag 1 201.57
10. Motala AIF OL lag 1 218.04
(Peter Bergstrand 18, Fredrik Jönsson 8,
Petra Korall 10, Anna Korall 38, Thomas
Svensson 5, Per Johansson 6, Fredrik Korall
14, Mats R Johansson 15, Oskar Höglund 14,
Åsa Axén 32, Emils Svensson 9).
35. Motala AIF OL lag 2 296.35
(Anders Bruhn 48, Christer Fransson 38, Ul-
rica Fransson 31, Lisa Korall 60, Leif Hassel-
ström 63, Krister Berger 61, Sofie Svensson
62, Patrik Korall 57, Sofia Fransson 35, Leif
Lundberg 49, Leif Efraimsson 22).

Klass: Lilla 28 st. lag
1. Boxholm-Mjölby OL 86.49
9. Motala AIF OL 101.19
(Tord Fransson 13, Nils-Erik Palm 24, Victor
Bergstrand 5, Stina Korall 30, Carina Berger-
Svensson 14, Maria Bergstrand 9).

Klass: Veteran 6 st. lag
1. Linköpings OK lag 2 113.00
3. Motala AIF OL 118.52
(Bengt Johansson 4, Ramon Berger 5, Stig
Andersson 4, Karl Åkerman 1).

Veteran-OL, Mjölby OK 11/11

Långa Banan 4 km 15 st.
1. Tore Thellsén OK Roxen 39.30
5. Karl Åkerman MAIF OL 45.02
7. Nils-Erik Palm MAIF OL 48.01

Mellanbanan 3 km 24 st.
1. Sune Johansson LOK 35.59
2. Ramon Berger MAIF OL 37.06
5. Bengt Johansson MAIF OL 39.37
8. Stig Bengtsson MAIF OL 41.50
10. Hans Johansson MAIF OL 44.10
12. Kerstin Bengtsson MAIF OL 44.46

QVISTKNÄCKAREN

24. Stig Andersson MAIF OL 75.58

Korta banan 2 km 7 st.

1. Sune Persson Hällestad OK 35.23

2. Gunnar Karlsson MAIF OL 39.19

4. Elsie Johansson MAIF OL 43.14

